

Всеукраїнська асамблея докторів наук з державного управління
Міжрегіональна Академія управління персоналом
Національна служба посередництва та примирення
Всеукраїнська Академія Наук Публічного Управління
Регіональна академія менеджменту (Казахстан)
Академія Поморська в Слупську (Польща)

МАТЕРІАЛИ

Міжнародної науково-практичної конференції

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ВИМІР РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

2 листопада 2018 р.

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2018

*Рекомендовано до друку Вченою Радою Навчально-наукового
Інституту міжнародних відносин та соціальних наук
Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 3 від 25.10.2018 р.)*

Європейський вимір реформування публічного управління в Україні: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (2 листопада 2018 року) / за заг. ред. О. І. Пархоменко-Куцевіл. — К.: ДП “Видавничий дім “Персонал”, 2018. — 144 с.

У збірнику публікуються матеріали доповідей учасників Міжнародної науково-практичної конференції “Європейський вимір реформування публічного управління в Україні” щодо проблем розвитку публічного управління через європейських вектор.

Розраховано на фахівців державного управління, працівників органів державної влади та місцевого самоврядування, науковців, викладачів, слухачів вищих навчальних закладів, які отримують освіту за спеціальністю “Публічне управління та адміністрування”.

ЗМІСТ

Алебрі Мохамед Абдулла <i>Складові аспекти венчурного фінансування розвитку водогосподарства в Україні.....</i>	7
Алхемері Мохаммед Алі <i>Сучасна система антикризового публічного управління територіями.....</i>	11
А. М. Балашов, Є. В. Кубанов <i>Наукові підходи до аналізу поняття “кібербезпека в системі публічного управління”.....</i>	14
А. М. Балашов, Я. І. Чмир <i>Нормативно-правове регулювання проблеми інформаційної безпеки України</i>	17
А. С. Близнюк <i>Методи як складові механізму державного управління рекреаційною сферою</i>	20
Т. О. Бутирська <i>Взаємна верифікація сутності держави і людини</i>	22
Н. О. Васюк, С. В. Осик <i>Збереження здоров'я державних службовців: розробка спеціальної навчальної програми</i>	27
П. В. Ворона, М. В. Зверев <i>Інструменти реалізації державної політики соціальної адаптації та реабілітації учасників бойових дій</i>	30
Т. Д. Ганцюк <i>Систематизація функцій системи інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності органів публічної влади.....</i>	33
О. С. Головки <i>Місце та функції інституту президентства в політичній системі демократичних суспільств</i>	37
О. А. Дегтяр <i>Управління проектами на рівні державному рівні</i>	40
В. П. Залізнюк <i>Механізм досягнення продовольчої безпеки країни</i>	42
М. П. Іщенко, О. М. Іщенко <i>Місце і роль філософії гуманізму і демократії в прогресивному розвитку публічного управління</i>	45

МЕТОДИ ЯК СКЛАДОВІ МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ РЕКРЕАЦІЙНОЮ СФЕРОЮ

Реалізація принципів державної рекреаційної політики здійснюється за допомогою різних методів державного регулювання економіки. Розглядаючи методи як складові механізму державного управління рекреаційною сферою, варто керуватися поняттям методу як способу практичної реалізації управлінських функцій шляхом організаційно-розпорядчого впливу суб'єкта управління на поведінку і суспільну діяльність керованого об'єкта для досягнення поставлених управлінських цілей. Тобто, це — надзвичайно важлива складова механізму, яка дозволяє справляти керований вплив суб'єкта державного управління на об'єкт. Існує прямий зв'язок між функціями державного управління та методами, за допомогою яких держава може їх реалізувати. Тому при виділенні методів державного управління в рекреаційній сфері важливо простежити їх зв'язок (наслідок) з функціями державного управління рекреаційної галузі, які конкретизовані з основних функцій управління — планування, організації, реалізації, регулювання, аналізу і контролю.

Відтак, методи державного регулювання рекреаційної сфери — це сукупність засобів, заходів та способів впливу держави на рекреаційно-туристичну сферу з метою створення або забезпечення стабільних умов її функціонування та розвитку відповідно до інтересів суспільства.

Науковцями здійснені різні підходи щодо виділення методів державного управління та їх груп. Визначимо основні методи державного управління рекреаційною сферою з урахуванням результатів досліджень вітчизняних учених та нормативно-правових документів в Україні щодо рекреаційної сфери, при цьому відкинемо традиційний підхід поділу методів на прямі та непрямі через специфіку рекреації як галузі, що тісно пов'язана з іншими галузями національної економіки.

Відтак, важливою складовою механізму державного регулювання рекреаційною сферою є методи, які варто розділити за групами: адміністративно-правові (нормативно-правове регулювання, стандартизація, сертифікація, ліцензування, контроль за охороною навколишнього природного середовища та історико-культурної спадщини, митне регулювання, міжрегіональне і міжнародне співробітництво); фінансово-економічні (фінансово-кредитне, інвестиційне, податкове регулювання, бюджетне фінансування, валютне, цінове регулювання, структурні зрушення, державні замовлення та закупівлі); соціально-психологічні (інноваційне регулювання, освітня і кадрова підготовка, соціальне, етнонаціональне регулювання, промоція, інформаційне регулювання).

Правові методи регулювання розвитку рекреаційної сфери передбачають прийняття законів і законодавчих актів Верховної Ради України, видання Указів Президента, а також вироблення механізму їх реалізації та контролю.

Близькими за змістом до правових методів є адміністративні методи, які виступають прямим впливом держави на розвиток рекреаційної сфери через заходи заборони, дозволу і примусу. У цьому контексті зазначимо, що адміністративні методи реалізуються через ієрархію управління економікою за допомогою виконання обов'язкових посадових інструкцій, розпоряджень і обов'язків. А основними інструментами адміністративних методів регулювання є ліцензії, квоти, санкції, стандарти, норми, державні замовлення, ціни.

Економічні методи більшість дослідників відносять до методів непрямого (опосередкованого) впливу держави на економіку країни. Так, Г. Оганян вважає, що використання методів економічного впливу не приводить до втручання держави у процес прийняття рішень економічними суб'єктами, а лише створює передумови для їх самостійного вибору, який би співпадав з метою державної економічної політики.

Морально-етичні або пропагандистські методи державного регулювання рекреаційної сфери — це звернення держави до гідності, честі й совісті людини (підприємця, працівника тощо) [1, с. 58]. Вони включають заходи виховання, роз'яснення і популяризації цілей і змісту регулювання, засоби морального заохочення тощо. Сутність цих методів полягає в тому, щоб формувати й підтримувати в людей певні переконання, духовні цінності, моральні позиції, психологічні настанови щодо діяльності держави.

Механізми застосування економічних методів характеризуються своєю різнобічністю, а тому можуть набувати форм як непрямого впливу (грошово-кредитна політика, бюджетна політика тощо), так і прямого впливу (наприклад, у вигляді субвенцій, дотацій тощо). Ще одним підтвердженням складності класифікації економічних методів у системі державного регулювання економіки є науковий підхід І. Валентюк, яка зазначає що до економічних інструментів (методів) державного регулювання рекреаційної сфери належать ліцензування, стандартизація, сертифікація тощо [2, с. 186].

Таким чином, теорія і практика державного регулювання рекреаційної сфери в умовах розвитку інституціонального середовища має базуватися та узгоджуватися з принципами та методами державного регулювання економіки, які ґрунтуються на методології державного управління. Це дасть змогу нашій державі раціонально й ефективно реалізовувати свої стратегічні прагнення у сфері рекреації та туризму.

Список використаних джерел

1. Андрусак Н. Методичні підходи до вивчення територіально-рекреаційних систем : теоретичний аспект. Наукові записки, 2011. № 1. С. 53–60.
2. Кифяк В. Базові принципи та методологічні підходи до формування і розвитку територіальних рекреаційних систем. Вісник Чернівецького торговельно-економічного інституту. Економічні науки, 2013. Вип. 3. С. 182–190.